

Mahtavaa Eki ! Serkkupoikia juoksi tervehtimään. Olin päässyt isäni kanssa serkuille kylään. Olihan se vähän riskaapelia ,koska isä ei ollut terveitten kirjoissa. Hän oli sairastunut skitsofreniin sotareissun jälkeen. Äiti oli ottanut riskin. Oli Erkillä nyt tekemistä. Poikia oli 5 ja tyttöjä 1. Siinä saunottiin ja uitiin. Mentiin pukssotaa , 10 tikkua jne. Olimme tulleet linja-autolla noin 35 km päästä ja lopuksi kävelen Linja-autolla oli serkkuja vastassa. Kävelyä oli 3,5 km. Päivä alkoi painua mailleen ja leikit oli lopetettava. Ilta oli täysin pimeä jo klo 20. Linja-auton aikataulun mukaan meidän piti olla pysäkillä 21.30.Kun l-auto saapui nousin isän kanssa siihen ja kuski rahasti isää. Kuulin keskustelusta seuraavaa ,isä sanoi Suikin tiehaaraan, kuski katsoi aikatauluansa ja sanoi,tämä ei mene sellaisen paikan ohitse! Teidän on jäätävä pois Jäminkipohjassa ja jatkettava matkaa jalan. Kuski meinas, että suikin th on Jäminkipohjasta Orivedelle päin. Nyt alkoi isän sairaus tulla esiin. Hän ei pystynyt selvittämään, mihin olimme menossa ja minä olin liian nuori asiaa hoitamaan (6-7). Kun sitten tulimme Jäminkipohjaan,kuski pysäytti auton ja sanoi , teidän on jäätävä tässä pois ja jatkettava jalan.Jäimme siihen pysäkillä ja l-auto jatkoi matkaansa . Kun näin l-auton kääntyvän juuri siihen suuntaan mihin mekin olimme menossa, tajusin isän ja kuskin keskustelun olleen pysäkin suhteen väärin ymmärretty.Ei ollut vaihtoehtoa, miten jatketaan. Terve isä olisi hommannut vaikka taksin, sillä kotiin oli vielä 12 km ja sysipimeää. Olin jo aika tavalla väsynytin päivän leikeistä. Sitten alkoi yömarssi. Isän sairauteen kuului puhumattomuus. Koko marssin aikana hän ei puhunut sanaakaan. Kävelyvauhti oli reipasta.Koitin pysyä mukana ja pyysin päästä hartioille, välillä,mutta ei. Oli aikamoisia mäkiä, yhtään autoa ei sattumoisin kulkenut.Joistain maatalojen suunnalta kuului puheensorinaa. Mutta eipä isä niihin kiinnittänyt huomiotaan.Tie oli tuttu,mutta en ollut sitä kävellyt ja keskellä syysyötä. Kyllä pikku Erkin askel painoi yhä vain enempi ja enempi. Loppukilometrit meni ihan sumussa ja humussa. Kello oli noin 4 aamuyöllä kun kapusimme kotimökin ulkoovesta sisään. Arvatkaapa kuka oli kotona odotellut. Äiti piti sellaisen nuhdesaarnan isälle, ettei sitä voi toistaa. Oli kenkä hiertänyt Erkin jalkaa ja äiti hoiti sitä parhaansa mukaan. Tämä yömarssi oli sen asian summa, ettei 2 aikuista ihmistä löytäneet samaa pysäkkiä. Isä oli aina käyttänyt Suikin tiehaaraa. Kuljettaja oli sen verran oudolla linjalla, että hän olisi tunnistanut vain Penttilänperän pysäkin. Tästä lähtien isä ei päässyt ilman päällystakkia reissuun. Usein hän lähtikin "kävelemään" minne vaan ja sitten poliisit haki hänet hoitoon